

Een VREEMDE MIDDAG

J.L. Schoolland

J. L. SCHOOLLAND

EEN VREEMDE MIDDAG

PENTEKENINGEN VAN ANNY ROÏ.

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. IN DE TUIN

Het is zomervacantie. Hans is overgegaan. Nu mag hij uit. Naar Amsterdam. Daar wonen opa en oma. Ook tante Greet en oom Eduard.

Brandje, zijn' vriendje, heeft gezegd: „Amsterdam is de hoofdstad van ons land.”

Hoofdstad, peinst Hans. Wat is dat eigenlijk, hoofdstad?

Hij loopt wat over de paden in de tuin. Rob volgt hem op zijn hielen. Zo nu en dan blaft hij, alsof hij zeggen wil: „Toe, baasje, speel eens wat met me.” Maar Hans loopt maar wat rond. Het ziet er binnen in hem vreemd uit. Hij wil, o zo graag, naar Amsterdam. Maar. . . . vader en moeder gaan niet mee. Moeder brengt hem wel weg. Maar. . . . zij gaat weer terug. En Rob? Zijn lief hondje?

Hans bukt zich en neemt Rob in zijn armen. Hij drukt het kleine dier stevig tegen zich aan.

„Lief ben je, hoor,” zegt hij. En zijn stem klinkt schor. „Mijn beste, brave hondje, hè?”

Dan houdt hij zijn wang even tegen Robs natte, koude hondeneusje. „Ik houd van je,” betekent dat. „Waf, waf,” blaft Rob blij. Hans krijgt een lik. Robs kleine staartje kwispelt opgewonden heen en weer. „Ik houd veel van je, baasje,” betekent dat.

Moeder komt de tuin in.

„Ontbijten, Hans. En zet Rob neer. Hij maakt je schone bloes vuil.”

Langzaam zet Hans zijn hondje op het gras.

„Braaf zijn, hoor,” vermaant hij ernstig. „Geen vogeltjes opjagen. Niet de kat van de burens achterna zitten. En pas op, niet weglopen!”

„Waf, waf. Ik loop niet weg, hoor. Ik hoor hier toch.”

2. HET VERTREK

Vader en moeder zitten al aan tafel. Op Hans' bordje liggen twee boterhammen. Met hagelslag. Als vader gebeden heeft, doet Hans zijn gebedje. En dan gaan ze eten.

Zo nu en dan kijkt moeder naar de klok. Hans eet heel langzaam. De boterham met hagelslag smaakt hem niet. Die beker met melk is zo erg vol. Moeder ziet hem treuzelen.

„Eten, jongen,” spoort ze aan. „Drink je melk eens gauw op.” Vader neemt alvast de Bijbel. Hij leest een paar verzen. Als vader de Bijbel weer sluit, zegt hij: „Ik hoop, dat je weer veilig terugkomt, jongen. God ziet je overal. Ook in dat grote Amsterdam.”

Hans knippert even met zijn ogen. Dan staat vader op. Hij moet nu weg. Hans krijgt een zoen. En ook drukt vader hem iets in zijn hand. Een gulden!

„Niet versnoepen,” zegt vader. „Koop er maar wat voor om aan oma en opa te geven. Kies zelf maar wat. Dag, hoor!” Hans loopt naar het erkerraam. Hij wuift vader na zolang hij kan.

„Waf, waf. Kijk ook eens naar mij, zeg.”

Rob krijgt een aai over zijn kopje. Er bromt iets buiten. Nieuwsgierig kijkt Hans op.

O, een auto!

Moeder roept: „De taxi is er al, Hans. Neem je koffertje. En doe de kamerdeur dicht.”

Moeder draait de voordeur op slot. Rob staat er achter te blaffen. Hij wil er uit. Hij wil ook mee. „Baasje, baasje! Doe die deur open! Toe nou, ik wil er uit. Ik wil mee.”

Maar Hans loopt vlug de tuin door. Hij vindt het naar, dat zijn hondje zo blaft. Hij wil het liever niet horen. Hij wil die smekende, trouwe ogen niet meer zien.

De chauffeur staat bij het portier. Hans stapt in. De chauffeur pakt zijn koffertje.

„Station,” zegt moeder. De chauffeur tikt aan zijn pet en

sluit het portier. Daar gaan ze. Hans kijkt nog even naar zijn huis.

„Dag, Rob,” zegt hij zonder zijn mond open te doen. „Dag, hondje. Ik kom gauw weer bij je terug, hoor.”

3. ONDERWEG

Wat zit die Hans fijn. Door het raampje kan hij alles zien. Alleen jammer, dat het zo vlug gaat. De bomen van het laantje vliegen voorbij. Nu zijn ze de hoek al om. Mevrouw de Bruin staat bij de vijver. Ze bukt zich om de vissen te voeren. Hans wuift. Maar mevrouw ziet de taxi niet. Daar is het huis van Jaapje al. Weg is het. Jaapje was niet in de tuin. Jammer. Voor hen rijdt een grote auto. Met een aanhangwagen. Die auto rijdt langzaam.

„Toet-toet,” doet de chauffeur van de taxi. Hij wil voorbij. De grote wagen blijft midden op de weg rijden. „Toe-oet. Toe-oe-oet!”

Nu gaat hij toch een eindje aan de kant.

De taxi moet dicht langs de hekken van de huizen rijden. De chauffeur bromt wat. Boos kijkt hij naar de vrachtauto.

„Zit je goed?” vraagt moeder.

„Nou. Fijn.”

Ze komen nu in het dorp. De taxi rijdt langzaam.

Hans komt ogen te kort. Het is druk in het dorp. Kijk, daar is de winkel al waar moeder de portemonnaie gekocht heeft.

Hij voelt even in zijn zak. Ja, hoor, ze zit er nog in. En de gulden zit er ook nog in. Hans voelt het harde, ronde ding.

Vader is lief, denkt hij. Wat zal ik voor opa kopen? Een pijp? En voor oma? Drop? Of een reep?

Moeder stoot hem aan. „Daar loopt Brandje.”

„Waar?” Hans draait zich om. Door de achterraut ziet hij Brandje lopen. Hij tikt tegen de ruit en zwaait. Maar Brandje kijkt niet naar de auto. Jammer.

De taxi rijdt een zijstraat in. Nog een straat door. Dan remt de chauffeur. De auto staat stil. Het portier gaat open. Moeder stapt uit. Dan Hans. Als moeder betaald heeft, tikt de man aan zijn pet. Hij geeft Hans zijn koffertje.

„Ga je een grote reis maken?” vraagt hij vriendelijk.

„Ik ga naar de hoofdstad,” antwoordt Hans ernstig. En hij begrijpt niet waarom moeder en de chauffeur moeten lachen.

„Kom,” lacht moeder, „we gaan kaartjes kopen.”

4. IN DE TREIN

Het is vol bij het loket. Er staan veel mensen. Moeder moet lang wachten voor ze aan de beurt is. Hans drentelt wat heen en weer. Er hangen mooie platen aan de muur. Op één plaat staat een dier. Het is groot en wit. Een ijsbeer, weet Hans. Wat een kanjer. Moest je die eens tegenkomen in het bos. Om je naar te schrikken. Woont een ijsbeer in het bos? Ik zou hem gauw doodschieten. Met mijn pijl en boog. O nee, op dieren mag je niet schieten. Ook niet op een ijsbeer? Ik zal het aan vader vragen, als ik weer thuis ben.

„Hans,” klinkt het.

Hans kijkt om. Wie roept hem? O, [†] is moeder.

Moeder heeft eindelijk de kaartjes. Ze wenkt. Nu mogen ze op het perron. Daar wachten al veel mensen. Eén juffrouw draagt een grote bos hei.

„Hebben wij geen hei voor oma?”

„De hei is nog niet mooi,” vindt moeder. „Kijk maar, de bloempjes zijn nog bijna helemaal dicht. Het is nog te vroeg. Over een paar weken gaan we een grote bos plukken.”

De juffrouw ziet Hans kijken. Ze glimlacht even. „Mooi, hè?” zegt ze vriendelijk. En ze houdt de bos onder Hans' neus.

Hans knikt. De hei ruikt wel lekker. Maar mooi?

Daar komt de trein aan. Moeder heeft groene kaartjes gekocht. Nu mogen ze in de tweede klas. Die is niet vol. Hans zit op een hoekplaatsje. In de andere hoek zit een oude heer te lezen. Hij kijkt niet op als Hans gaat zitten. Hij leest maar in een grote krant. De trein gaat rijden. Hans wiegelt zacht heen en weer. Leuk is dat. Buiten is veel te zien. Eerst zijn er vreemde huizen. Dan grote weilanden, met paarden en koeien en schapen. Een dik varken loopt hard door het groene gras. In zijn staart is een vrolijke krul. Hans moet hardop lachen. Moeder kijkt even op uit haar boek. Ze knikt haar jongen eens toe en geeft hem een toffee. Mmm, lekker, hoor! Dan rijdt de trein tussen hoge heuvels door. Hans ziet nu niets meer. Hij kijkt de coupé eens rond. Moeder heeft een hoed op. Een bruine hoed met gele bloemetjes. Hans vindt die hoed heel deftig.

Nu kijkt hij naar de krant van de mijnheer. Er staan grappige plaatjes in. Hij buigt zich voorover om de plaatjes goed te bekijken. Maar hij kan ze niet alle zien.

„Mag ik die krant?” vraagt hij beleefd.

Moeder schrikt.

„Maar Hans. . . .” zegt ze.

De vreemde heer lacht.

„Wou u ook een krant, mijnheer? Alstublieft. Hier is ze.”
En dan krijgt Hans de krant met de plaatjes.

Nu lezen ze alle drie. De trein maakt veel lawaai. Maar in de coupé is het stil.

Net een huisje, denkt Hans, als hij de plaatjes bekeken heeft en rond ziet. Een huisje op wielen.

Dan remt de trein.

„We moeten overstappen,” zegt moeder. „Geef de krant maar terug, Hans.”

Hans doet het.

„Dank u wel,” zegt hij netjes.

De heer glimlacht. Hij legt even zijn hand op Hans' blonde bol. Voor moeder neemt hij zijn hoed af.

„Zijn we nu in Amsterdam?”

„Nog niet. We moeten hier overstappen. Heb je je koffertje? Kom dan maar.”

De andere trein staat al klaar. Die stopt nog wel vier keer. Maar eindelijk zegt moeder: „We zijn er. Dit is Amsterdam. Hebben we alles? Ik de tas. Jij het koffertje. Hebben we niets laten liggen?”

Ze kijken het huisje rond. Nee. Er ligt niets meer.

5. BIJ OPA EN OMA

Grootvader staat aan de trein. Grootvader is al oud en grijs. Maar hij loopt heel recht. En dadelijk ziet hij Hans. Hans holt op opa toe.

„Dag, beste jongen,” zegt opa. En zijn ogen kijken Hans zo vriendelijk aan. Hans krijgt een hand. Opa weet wel, dat Hans niet van een kusje houdt. Hij begrijpt dat goed. Als je

ook een opa bent met een priksnor en een kriebelbaard! Nu krijgt moeder een hand. Opa wil moeders tas dragen. Maar dat wil moeder niet. Ze lacht: „We zijn helemaal niet moe, hoor.”

Hans heeft opa's hand vast. Ze lopen door een plantsoen. Een eindje verder staan huizen. Hoge huizen.

„Woont u ook in zo'n hoog huis, opa?”

Opa schudt zijn hoofd.

„Weet je niet meer waar wij wonen?”

Hans denkt na. Nee, daar weet hij niets meer van.

„We zijn er nu bijna,” zegt opa na een poosje.

Ze slaan een lange, stille zijstraat in. De huizen zijn hier niet meer zo hoog.

Opeens begint moeder te zwaaien. „Daar is oma, Hans!”

Hans kijkt rond. Een paar kinderen spelen op straat. Er fietst een slagersjongen. Een kat sluipt langs de huizen. Maar oma ziet hij niet. „Waar is oma dan?”

Moeder kijkt omhoog. Hans kijkt naar de lucht. Is oma daar? Bij een groene deur blijven ze staan. Opa pakt de sleutel en wil de deur openmaken. Maar de deur gaat al open. Oma staat boven aan de trap. Moeder loopt vlug naar boven. Dan Hans.

Wat kijkt oma blij als ze haar kleinzoon ziet. Ze heeft tranen in haar ogen. „Dag, Hansje.”

Oma krijgt wel een kus. Oma heeft ook geen priksnor. En geen kriebelbaard!

„Ga maar gauw in de kamer allemaal. De koffie staat klaar.”

6. HET KLOKJE

Hans krijgt een kop chocola. Moeder pakt haar tas uit. Ze duwt Hans iets in zijn handen.

„Alstublieft, oma. Alstublieft, opa.” Opa en oma krijgen ieder een tekening. Hans heeft er erg zijn best op gedaan. Dan krijgt opa nog een doosje met sigaren. En oma een grote zak met koekjes. Ze vinden de tekeningen prachtig. Opa zal ze straks goed opbergen. Oma doet de koekjes op een ronde, blauwe schaal. En dan gaan ze gezellig koffiedrinken.

Om twaalf uur komt tante Greet thuis. Ze knuffelt haar neefje even. Wat ruikt tante heerlijk. Hans snuift eens.

„Wil je ook een beetje op je haar?” vraagt tante. „Ja? Kom dan maar mee.”

Ze lopen de trap op. In tante's kamertje staat een flesje. Hans mag er even aan ruiken. Hij krijgt een paar druppels op zijn haar.

„Daar slaap jij, Hans,” wijst tante.

Hans kijkt verbaasd.

„Slaap ik niet op een eigen kamertje?” vraagt hij verwonderd.

„Nee, je slaapt bij mij op de kamer. Is dat goed?”

Hans denkt even na.

„Ja,” zegt hij dan. „Dat vind ik wel gezellig.”

Tante lacht. Ze gaan samen de trap af. Nu gaan ze eten.

Oma vraagt: „Wil je kersenjam of honing?”

Hans kiest kersenjam. Hij mag een dikke, donkere kers uit de jampot nemen. Lekker is dat.

De grote mensen eten rustig hun boterham. Maar Hans kijkt telkens naar de schoorsteenmantel. Op die schoorsteenmantel staat een klokje. Dat staat in een glazen huisje. Onder aan de wijzerplaat hangt een dunne draad. En aan die draad hangt

zo iets grappigs. Hans moet er telkens naar kijken. Zes gouden balletjes hangen er aan. Twee grote. En vier kleine. Ze buigen zich naar elkaar toe. Net een vader en een moeder, peinst Hans. En vier kinderen. Die met elkaar zitten te praten. Rondom een tafel. Maar het grappige is, dat al die mensen in het rond draaien.

„Vind je dat klokje zo mooi?” vraagt opa.

Hans knikt.

„Als je je boterham op hebt, gaan we het eens bekijken,” belooft opa.

Nu is Hans gauw klaar. Na het danken gaan opa en Hans bij het klokje staan.

„Is het van goud, opa?”

„We noemen het verguld. Maar het lijkt er wel op. Dit draaiklokje hoeft maar éénmaal in het jaar opgewonden te worden. Is dat niet gemakkelijk?”

„Onze klok hoeft nooit opgewonden te worden.”

„Wat zeg je?” vraagt opa verbaasd. „Windt vader jullie klok niet op?”

„Wij hebben een elektrische.”

„O!” Daar dacht opa zo gauw niet aan.

„Maar ik vind deze veel mooier. Dit klokje draait zo leuk.”

Hans' vinger glijdt langs de glazen stolp.

„Ik zal je er eens iets van vertellen,” zegt opa.

7. DE VERTELLING

Opa gaat in de grote stoel zitten. Hans kruipt op de armleuning.

„Ik was nogal nieuwsgierig vroeger,” begint opa. „En ik wou

zo graag eens weten of ik die slinger kon laten stilstaan. Maar nooit mocht ik aan het klokje komen. Zelfs niet met mijn vingers aan het glas raken. Dat hadden mijn ouders mij streng verboden.

Eens was ik alleen in de kamer. En toen deed ik het toch. Ik pakte de glazen stolp en zette die voorzichtig op de tafel. Jongen, wat bonsde mijn hart. Toen pakte ik de slinger. En ja, hoor. Hij stond stil. Ik liet hem los. Hij ging weer draaien. Dat was een aardig spelletje. Ik kon er niet genoeg van krijgen. Toen probeerde ik of ik die balletjes ook los kon draaien. Maar dat ging niet. Die zaten stevig vast. Ineens hoorde ik voetstappen. Gauw. Gauw. De stolp er overheen. Maar die stolp was zo glad. En mijn handen beefden een beetje. Ik liet haar vallen. Krak. Krak. Kapot. Jongen, wat schrok ik. En wat was ik bang.

Op dat ogenblik kwam mijn moeder de kamer binnen. O, wat was ze boos. En ook bedroefd over mijn ongehoorzaamheid."

„Kon die stolp niet weer gemaakt worden?" vraagt Hans.

„Nee. Er werd een nieuwe gekocht. Die was duur. Mijn hele spaarpot werd er leeg van. Want ik moest haar natuurlijk betalen. Je moet maar nooit ongehoorzaam zijn, Hans," waarschuwt opa ernstig. En hij staat op. „Daar komt altijd narigheid van."

Hans knikt. Nee, hij wil ook niet ongehoorzaam zijn.

Moeder komt de kamer binnen. Zij heeft haar hoed weer op. De bruine hoed met de gele bloemetjes.

„Ik ga nu maar weer vertrekken," zegt moeder. „Zul je goed oppassen, kind? Lief zijn en doen wat opa en oma zeggen?"

Hans kan niet antwoorden. Gaat moeder nu al weg?

„En niet te druk zijn, hoor."

Moeder bukt zich en geeft Hans een kus. „Over een weekje brengen oma en opa je weer thuis. Die komen dan bij ons logeren.”

„Zorgt u goed voor Rob?” Hans' stem trilt een beetje.

Moeder belooft het.

Opa krijgt ook een kus. Dan gaan moeder en tante Greet de trap af. Hans kijkt ze na. Hij moet erg slikken. Oma geeft hem een zuurtje. Maar dat helpt niet voor het nare gevoel in zijn keel.

Opa zegt: „Kom eens hier, Hans. Kijk eens.”

In de gang hangt een koperen ding aan een groen koord. Een hoorn. Hans mag er even op blazen. Dat is leuk. Zijn ogen glimmen.

„Toet,” klinkt het door de gang. „Toet!”

„Nog eens?”

Opa knikt.

„Toet! Toet!”

Oma komt kijken. Ze moet even glimlachen als ze die twee ziet.

„Morgen weer,” zegt opa. En de koperen hoorn wordt weer opgehangen.

8. ALS OPA EN OMA SLAPEN

Nu gaan opa en oma even slapen. In de achterkamer heeft tante Greet kleurtjes neergelegd. En een schetsboek. En een potlood met een prachtige punt. Maar Hans heeft geen zin in tekenen. Hij kijkt eens naar de radio en draait aan een knop. Maar de radio geeft geen geluid. Het is ook een heel ander toestel dan bij Hans thuis.

De zon schijnt vrolijk de kamer in. Hans wil naar buiten. Hij gaat op het balkon staan en wil naar beneden kijken. Maar de leuning is erg hoog. Wacht, daar staat een trapje. Nu kan hij in de tuin van de burens kijken. Er staan mooie bloemen in die tuin. Ze ruiken heerlijk. Even is er een beetje wind. Hans ruikt een zoete geur.

Er staat ook een kippenhok. De zon schijnt op de kippen. Daar worden ze zeker slaperig van. Stil zitten ze bij elkaar. Ineengedoken. Met hun koppen in de veren. Alleen de haan stapt deftig door het hok. De zon doet zijn mooie veren glanzen. Wacht, Hans zal die suffe, saaie kippen eens wakker maken.

„Tok, tok, tok,” roept hij. „Tok, tok, tok, al weer een ei!” Horen de kippen niets? Ze blijven stil zitten en bewegen zich niet.

Hans zingt weer: „Tok, tok, tok, al weer een ei! . . . Suffe kippen,” bromt hij dan. „Slaapkoppen.”

Dan beginnen zijn ogen te glinsteren. De toeter. Natuurlijk. Die koperen hoorn. Op zijn tenen loopt hij de keuken door. Is opa er niet? Dan pakt hij het groene koord. Op het balkon zet hij de hoorn aan zijn mond. „Toet! Toe-oe-oet!” klinkt het. O, vreselijk, wat schrikken die kippen. Ze springen op en rennen dwaas door het hok. Met malle sprongetjes. Ze maken vreemde kippengeluidjes. De deftige haan is niet deftig meer. O nee, helemaal niet. Hans giert van het lachen. Nog eens blazen. „Toet! Toet! Toet!”

„Tok, tok, tok!” kakelen verschrikt de kippen.

„Toet! Toet! Toet!”

„Tok, tok, tok!” antwoorden de kippen zenuwachtig. „Tok, tok, tok!”

Een meisje rent de tuin in.

Ze kijkt verbaasd rond naar alle kanten. Waar komt dat geluid vandaan? Een mevrouw aan de overkant kijkt uit het raam. Wat is dat plotseling voor een lawaai in deze stille buurt? Wie doet dat?

Hans wil nu dat meisje nog eens laten schrikken. Hij zal vreselijk hard blazen. Zijn wangen staan bol. Hij ziet vuurrood. Nu zal hij. . . .

Ineens pakt iemand de hoorn af.

Opa! Hans schrikt. Hij wordt nog roder dan hij al is.

Opa kijkt hem boos aan en schudt zijn grijze hoofd. „Niet doen, Hans. Je laat de mensen schrikken. En die kippen worden gewoon wild. Dat mag niet,” broemt opa. En hij hangt de hoorn weer op zijn plaats.

Verlegen kijkt Hans opa na. Is opa nu boos? Krijgt hij nog een standje? Maar opa blijft weg.

Hans kijkt weer naar de tuin.

Het meisje roept: „Deed jij dat? Waarmee deed je dat, zeg?” „Met een toeter van mijn opa!”

Het meisje doet haar handen op haar rug, ze houdt haar hoofd een beetje scheef. „Waar is die toeter nu?”

Maar dat zegt Hans niet. „Zijn die kippen van jullie?” vraagt hij gauw.

Het meisje knikt.

„Zeven,” zegt ze trots. „En een haan. Kom je spelen?”

„Bij jou? In de tuin?”

„Ja. Kom je?”

Hans buigt zich over de leuning. Hoe moet hij bij het meisje komen?

„Ik kan niet in je tuin komen!” roept hij.

„Spring,” commandeert het meisje.

Maar dat durft Hans niet.

„Bangerd,” roept het meisje. Ze huppelt vrolijk de tuin door en gaat dan weer naar binnen.

Nu is Hans weer alleen. Moeder is weg. Het meisje is weg. Hij slentert de gang in en kijkt eens naar de trap.

Langs de leuning hangt een touw. Een touw langs een trapleuning. Vreemd is dat. Waarvoor dient dat touw?

Hans trekt er eens aan.

Wat gebeurt er nu? De deur gaat open. Dat is leuk. Hans loopt zacht de trap af. Nu staat hij op straat. De deur laat hij openstaan.

9. HET ORGEL

Er loopt een jongen op het brede trottoir. Peter heeft donker haar. En ondeugende, bruine ogen. Hij ziet Hans en springt op hem toe.

„Ga je mee spelen?” vraagt hij.

Hans knikt. „Wat gaan we doen?”

„Bokspringen. Ga maar staan.”

Hans staat al.

„Kop in,” zegt Peter. En dan springen ze. Peter over Hans. Hans over Peter. Peter weer over Hans. Fijn gaat het. De straat uit, het pleintje over. Een andere straat in. Er komt een draaiorgel aan. Peter holt er naar toe. Hans draaft hem achterna. Hij heeft nog nooit een draaiorgel gezien. En hij kijkt nu zijn ogen uit.

Wat staan er leuke poppen op de voorkant van het orgel. En wat een groot wiel zit er aan de achterkant. Waarvoor dient dat?

Een man met een pet op pakt het wiel beet. Hij draait er aan. Dan klinkt er plotseling muziek. Prachtige, vrolijke muziek.

„Tra-la-la! Tra-la-la!” Waar komt dat geluid vandaan?

Hans ziet platen. Met gaten er in. Kleine gaten. En grote. Vreemd is dat allemaal.

Er komen meer kinderen kijken. Ze springen op en neer. Een paar meisjes pakken elkaar beet en draaien vrolijk in het rond.

Allemaal leuke liedjes komen uit dat toverorgel. Een andere man loopt langs de huizen. Hij heeft een plat, koperen busje in zijn hand en rinkelt er mee.

„Een centje voor de orgelman?” vraagt hij. „Eén centje maar, mensen.”

De mensen doen er bijna allemaal wat geld in.

Plotseling houdt de muziek op. Stil is het nu. Het wiel wordt vastgezet. De beide mannen duwen het zware orgel voort.

„Er achteraan,” commandeert Peter.

Ja. Dat is leuk. Ze gaan vlak achter het orgel lopen.

De jongens proberen ook zulke grote stappen te nemen. Net als de beide orgeldraaiers. Hans hijgt er van. Zijn ogen schitteren. Zijn wangen zijn rood. Wat is Amsterdam een leuke stad. En wat is Peter een aardig vriendje.

Nu komen ze in een drukke, brede straat. De orgelman gaat opnieuw draaien aan het grote, bruine wiel. „Tet-tet-tet-ter-tet,” klinkt het. Er tussen door zingt een fijn geluidje: „Ping-ping-ping.” En dan klinkt het plotseling: „Boem-boem-boem.”

Peter wipt op en neer. Hans huppelt om het orgel heen. De man met het bakje gaat weer rond. Hij krijgt veel geld. De mensen houden van die opgewekte muziek. Die muziek past zo goed bij de vrolijke zomerzon. Ze worden er zelf een beetje blij van. En ze gunnen de orgelman best enige centen. Weer gaat het orgel verder. Een andere straat in.

Die straat is nauw en smal. De huizen zijn heel hoog. Als het orgel begint te spelen, worden overal de ramen omhoog geschoven. De mensen kijken en luisteren.

„Pssst,” doet de orgelman. Hij kijkt omhoog. Hij rammelt met het koperen bakje. „Pssst! Pssst!”

Ineens ziet Hans iets vreemds. Er valt geld op straat. Vlak voor zijn voeten. Hij bukt zich en raapt het op. Een dubbeltje. Verbaasd kijkt hij er naar. Waar komt dat dubbeltje vandaan? Heeft iemand het per ongeluk laten vallen? Wie?

Een stem zegt boos: „Geef hier dat geld. Dat is niet voor jou, kwajongen.”

Verschrikt ziet Hans in een paar boze ogen. De orgelman grist het dubbeltje uit zijn hand.

„Ik wou . . . niet . . .” hakkelt Hans.

„Schiets op,” broemt de man. „Loop me niet voor mijn voeten.”

Hij bukt zich weer. Er komt veel geld uit de ramen. De mensen geven gul en graag.

Maar Hans wil weg. Weg van die nare orgelman. Die dacht, dat hij het dubbeltje houden wou.

Verbeeld je, denkt Hans verontwaardigd. Hij heeft een kleur van boosheid.

Peter komt aanlopen.

„Ik heb zo'n dorst, jô. Ga je mee drinken?”

„Waar?”

De jongens kijken rond. Een eind verderop staat een ijskar. Een ijsje, denkt Hans. Hij voelt ineens, dat hij vreselijke dorst heeft. Hij likt langs zijn lippen. Die zijn droog.

Peter ziet de ijskar ook. Zijn ogen kijken vol verlangen. Zijn voeten willen er als vanzelf naar toe.

ARMY ROT

Peter voelt eens in zijn zakken. Zit er nog niet ergens een dubbeltje? Jammer. Al zijn zakken zijn leeg.

„Heb jij geld?”

Hans voelt ook in zijn zakken.

Nee, in de zak van zijn bloesje zit niets. In zijn linkerbroekzak zit de zakdoek. In zijn rechterbroekzak . . .

Hij krijgt een kleur van plezier.

„Ik wel. Kom maar mee,” doet hij groot. „Ik heb geld genoeg.”

„Laat zien,” zegt Peter.

Langzaam haalt Hans zijn portemonnaie uit zijn zak. Nog langzamer doet hij haar open. Trots toont hij de zilveren gulden. De gulden blinkt in de zon.

„Reuze,” roept Peter. „Een gulden! Hoe kom je er aan?”

„Gekregen van mijn vader,” antwoordt Hans trots.

„Nou kunnen we ijs eten, zeg. Kom mee.”

Peter holt naar de ijskar. Hans volgt langzamer. Mag hij wel ijsjes kopen voor die gulden van vader? „Niet versnoepen,” zei vader. Is ijs snoep?

10. NAAR DE KERMIS

Ze zitten op een stoep, in de schaduw, en likken langzaam aan de dikke wafel. Het ijs is heerlijk koud. Hun monden worden weer fris.

„Lekker,” zegt Peter tevreden tussen twee hapjes door. „Wat lekker, zeg. Een bof, jô, dat jij geld hebt.”

Peter vindt Hans een aardig vriendje. Reuze aardig, hoor.

Hans likt en likt. Het ijs is heerlijk. Als eindelijk de wafel op is, zucht hij er van.

„Ik heb nog dorst,” zegt hij, met zijn ogen op de ijskar.

Die ogen kijken heel verlangend.

„Ik ook,” zegt Peter. „Vreselijke dorst.”

Zal ik . . . ? denkt Hans. Hij voelt eens aan zijn zak.

De portemonnaie geeft een klein, zacht geluidje. Even weifelt hij. Zal ik . . . ? 't Is net of de ijskar hem wenkt. Kom toch hier. Kom toch hier.

„Ik ga er nog twee kopen,” zegt hij opeens.

„Ha,” juicht Peter en rent al vooruit.

Ze zuigen weer. Heel langzaam. Een hond komt snuffelend aanlopen. Bij de jongens blijft hij staan. Hij houdt zijn kop een beetje scheef.

„Heb je ook dorst?” vraagt Hans zacht.

Hij breekt een stukje van de wafel af en houdt het de hond voor. Hap. Op is het.

„Waf. Dank je wel. Krijg ik nog een stukje?”

Zijn ruige staart kwispelt. Met zijn bruine ogen ziet hij Hans smekend aan.

Maar die neemt gauw een grote hap. Het ijs begint al zacht te worden. Zijn vingers zijn al nat. Zou dat even jammer zijn als dat lekkere ijs ging smelten.

Peter heeft zijn wafel op. Hij kijkt niet eens naar de hond.

Hij denkt. Er is een rimpel boven zijn neus.

„Heb je nog veel geld, zeg?”

Hans kijkt eens in zijn portemonnaie. Twee kwartjes en een dubbeltje heeft hij nog. Begerig kijken Peters ogen er naar.

„Zullen we naar de kermis gaan?” vraagt hij.

„Kermis? Wat is dat?”

„Weet je dat niet, jô? Daar zijn wafelkramen. En draai-molens.”

Peter staat al op.

„Heb jij geen geld?” vraagt Hans.

„Jij hebt toch genoeg,” zegt Peter. „Ik weet de weg, zeg. Kom, ga mee. Wees niet flauw.”

Hans denkt na. Hij aarzelt. Hij mag de gulden niet versnoepen. Hij wil er wat voor kopen. Voor opa en oma. Voor opa een pijp. Voor oma een reep. Kan dat nog wel? Heeft hij niet te weinig geld? En als hij nu ook nog naar de kermis gaat, houdt hij dan nog wel geld over?

„Er zijn beesten in die draaimolen,” klinkt Peters stem. „Daar ga je dan op zitten. En dan draai je. Zo hard, jô!”

„Beesten?” Hans loopt al naast Peter. „Echte?”

„Natuurlijk niet,” zegt Peter minachtend. „Van hout.”

Peter vertelt van de prachtige draaimolens op het kermisterrein.

Hans luistert gretig. Wat fijn zal het op die kermis zijn. Waren ze er maar vast.

De jongens lopen vlug de lange, smalle straat door. Nu komen ze op een groot plein.

Peter staat stil. Hij kijkt naar alle kanten. Is hier de kermis niet? Nee, er staan geen wafelkramen. Geen draaimolens. Ze moeten zeker nog verder. Weer een straat door. Nog één. Weer één.

Hans begint moe te worden. Hij gaat langzaam lopen. Waar is die kermis nu toch? Wat duurt het lang voor ze er zijn. En wat is Amsterdam verschrikkelijk groot.

„Zijn we er nu nog niet?” vraagt hij eindelijk.

Peter geeft geen antwoord. Bij een brug staan ze stil. Peter kijkt rond. Waar is die kermis toch? Bij deze brug is hij nog nooit geweest. Is hij verdwaald?

Peter kijkt niet vrolijk meer. Zijn lip hangt. Boos schopt hij tegen een steen.

„Weet je de kermis niet?” vraagt Hans benauwd.

„Zeur niet,” bromt Peter.

Er komt een juffrouw over de brug. Ze draagt een zware mand. Een mand vol boodschappen.

Peter vraagt de weg naar de kermis.

De juffrouw heeft haast. Ze kijkt niet vriendelijk.

„Weet ik niet,” antwoordt ze kort. „Hier is geen kermis.” En ze loopt vlug verder.

„Akelig mens,” moppert Peter.

Er komt een man aan. Een oude man. Hij loopt voorover. Zijn rug is heel krom.

Peter vraagt weer de weg naar de kermis. De man hoort het niet eens. Hij is heel doof.

„Lelijke bochel,” scheldt Peter kwaad.

O, daar schrikt Hans van.

„Je moet nooit oude mensen uitschelden,” zegt hij boos. „Dat mag niet.”

Peter schokt met zijn schouders en lacht hard. „Zeur niet, jô.”

Ze wachten nog een poos. Eindelijk zegt Peter bedrukt: „Laten we dan maar weer naar huis gaan, hè? Die nare kermis is er zeker niet meer.”

Teleurgesteld lopen de jongens de brug over. Ze kijken niet vrolijk meer. Wat jammer, denkt Hans. Wat vreselijk jammer dat we die kermis niet kunnen vinden.

Eerst maar naar de straat van de ijskar, denkt Peter. Dan weet ik de weg wel weer.

Bij een kruispunt staan ze stil. Er staat een verkeersagent bij een groot bord. Op dat bord staat: Stop.

Peter kijkt eens rond. Moet hij linksaf? Of de straat rechts in? Hij weet het niet.

Aarzelend gaat hij rechtsaf. Ze dwalen lang door vreemde

straten. Maar de straat van de ijskar zien ze niet. De straat van de ijskar is nergens!

En Hans wordt zo moe. Hij is niet gewend door drukke straten te lopen. De auto's en de trams maken zoveel lawaai.

„Zijn we er nu nog niet?” vraagt hij, als ze heel lang gelopen hebben. „Weet je de weg niet meer?”

Peter is bang. Hij snauwt: „Zeg jij dan waar die ijskar staat.”

Hans krijgt bijna tranen in zijn ogen. Hij wil naar huis. Naar opa en oma. Naar moeder.

Maar moeder is ver weg. Hij wil niet huilen. Hij bijt zijn tanden op elkaar. Maar alles is naar. Peter is naar. En Amsterdam is naar.

11. WAAR IS HANS?

Grootvader doet zijn ogen open. Hij staat op uit de grote stoel en kijkt eens op de klok.

Wat heb ik lang geslapen, denkt opa. Ja, zo gaat het, als men oud wordt.

Het is stil in huis. Heel stil. Oma slaapt zeker nog. En Hans? Zit die zo rustig te tekenen? Opa kijkt eens in de achterkamer.

Nee. Op tafel liggen het schetsboek en de kleurtjes. Maar Hans is er niet.

Zeker nog op het balkon, meent opa.

Het balkon is leeg. Opa kijkt eens in de tuin beneden. De tuin ligt stil in de zomerzon. De kippen maken wat schorre geluidjes. De haan is nergens te zien. En Hans ook niet. Dat vindt opa wel een beetje vreemd. Zou Hans boven zijn? Ongerust loopt opa de trap op. Zacht doet hij de deur open

waar oma slaapt. Nee, Hans is hier niet. Ook niet in de kamer van tante Greet. Ook niet in die van oom Eduard.

Opa schudt zijn grijze hoofd. Als hij weer in de gang komt, ziet hij de buitendeur openstaan.

„Zo'n kwajongen,” bromt opa boos. „Zeker op straat gegaan zonder het te vragen.”

Opa loopt de trap af en kijkt speurend de straat rond. Er spelen wel kinderen. Allemaal meisjes. Er loopt wel een heer met een grote hond. Maar Hans is er niet. Misschien speelt hij met Marietje, van de beneden-buren. In huis, hoopt opa. Hij belt aan. Nee, Hans is er niet.

„Hij is ook niet beneden geweest,” vertelt de mevrouw.

„Gaat u eens op het pleintje kijken,” raadt ze vriendelijk.

„Daar spelen de kinderen altijd graag.”

Er zijn veel kinderen op het pleintje. Maar Hans is er niet bij.

Nu wordt opa erg ongerust. Waar zal hij zoeken? Hij loopt een paar straten rond. Nergens is zijn kleinzoon. Dan keert opa terug. Misschien is Hans al thuis, hoopt hij.

Oma is opgestaan. Ze heeft thee gezet.

„Waar was je?”

„Is Hans er niet?” vraagt opa.

„Nee.” Oma kijkt vreemd op. „Is hij niet op het balkon?”

„Nee. En ook niet op straat.”

Oma schenkt een kopje thee in. Ze presenteert er ook een koekje bij. Opa proeft er niets van.

„Wat zullen we doen? Waar kan die kwajongen nu toch heengegaan zijn? Ik zal nog maar eens gaan zoeken.”

Als opa na een poosje terugkomt zonder Hans, zegt oma zacht: „Zou je niet even. . . . de politie waarschuwen?”

Ja. Daar heeft opa ook al aan gedacht. Hij kijkt eens op de

klok. Het is nu vier uur. Om twee uur is hij gaan slapen. Hans is dus al twee uur weg.
„Dan ga ik maar naar het bureau.” Opa’s stem klinkt vreemd. Oma geeft hem zijn hoed. Zij gaat stil voor het raam staan. Haar ogen kijken heel bezorgd.

12. PETER WEET WAT

„Ik weet wat,” zegt Peter opeens. Hij trekt Hans aan zijn mouw. „Ik weet wat, zeg. We gaan met de tram naar huis. Dan zijn we er zo.”

O, Hans kijkt opgelucht.

Natuurlijk. Met de tram. Die rijdt zo vlug. Dat ze daar niet eerder aan gedacht hebben.

Vol moed stappen ze weer door.

„Waar is die tram?” vraagt Hans.

„Hier is een halte,” weet Peter. Hij wijst naar een geel bordje. Ze moeten lang wachten. Maar eindelijk komt er een tram aan. Peter steekt kordaat zijn hand op. De tram stopt met veel geknars. Vlug stappen de jongens in.

Nieuwsgierig kijkt Hans rond. Hij heeft nog nooit in een tram gezeten. Die rijdt niet in zijn dorp.

Wat is er veel te zien. Telkens stopt de tram. Er gaan veel mensen uit. Er stappen ook weer veel mensen in.

Daar is de conducteur. Hans moet betalen. Hij krijgt twee kaartjes. Peter pakt er gauw één. Hans kijkt eens naar zijn geld. Er komt een rimpel tussen zijn ogen. Kan hij nu nog wel wat kopen? Voor opa en oma?

„Waar moeten jullie eigenlijk naar toe, jongens?” vraagt de conducteur, als ze een heel eind meegereden zijn.

Peter noemt de naam van zijn straat.

De conducteur fronst zijn wenkbrauwen. „Je zit in de verkeerde tram. Volgende halte uitstappen. En met een andere tram verder gaan.”

Verbaasd kijkt Hans Peter aan.

Die krijgt een kleur, maar hij houdt zich groot.

„We zijn toch gauw thuis,” zegt hij. „Zul je zien.”

De tram stopt. De jongens stappen uit.

„Naar de overkant,” wijst de conducteur. „Daar is de halte. Voorzichtig met oversteken,” roept hij nog.

De halte is midden op de rijweg.

Aan beide kanten raast het verkeer voorbij. Hans wordt er bijna draaierig van.

Ze wachten weer lang. Er komt geen tram. Nergens is er één te zien. Peter kijkt ongeduldig naar alle kanten rond. Waar blijft die vervelende tram toch? Dan ziet hij plotseling een hoog hek.

„Hans,” schreeuwt hij. „Kom mee. Gauw!”

Hij holt zo maar de rijweg over. Vlak voor een auto langs. De auto slingert even en remt hard.

Boos kijkt de chauffeur naar Peter. Die staat al veilig op het trottoir en lacht spottend naar de man in de auto. Hans volgt voorzichtig. Hij is erg geschrokken.

„Wat is er nu weer?” vraagt hij brommerig.

„Zie je dat hoge hek?” roept Peter. „Nee, daar, jô. Nou, dat is Artis. Daar is het nog veel leuker dan op de kermis. In Artis zijn apen. En olifanten. En tijgers. En beren die dansen.”

„Ook ijsberen?” vraagt Hans. Zijn ogen schitteren.

Peter knikt.

„Wel honderd.”

„Echte, levende?”

Peter knikt weer.

„Mag je er zo maar in?”

„Natuurlijk niet. Het kost geld. Maar jij hebt nog veel centen, hè?”

Hans knikt trots. Zeker. Hij heeft een portemonnaie, waarin geld zit. Hij is nog best rijk, hoor.

Met zijn neus in de lucht loopt hij naast Peter voort. Zijn hart klopt. Vol verwachting kijkt hij naar het hoge hek.

Daarachter . . . Achter dat hek . . . Daar zijn vreemde dieren. Levende. Die tuin zal veel mooier zijn dan de kermis.

Ze komen bij een hokje. In dat hokje zit een man.

„Wat willen jullie, jongens?” vraagt hij.

„Twee kaartjes,” bestelt Peter gewichtig.

„Is je moeder er niet?” Ze schudden hun hoofden.

„Hebben jullie geld?”

„Hij.” Peter wijst op Hans.

Die laat zijn portemonnaie zien. De man kijkt er in. Hij schudt zijn hoofd.

„Veel te weinig, jongens. Jammer, hè? Ga maar gauw naar je moeder en vraag om meer geld. De prijs is twee kwartjes voor ieder kind.”

De man gaat zijn hokje weer in. Door het raampje kijkt hij naar de beide jongens.

Met ogen groot van teleurstelling kijken Hans en Peter elkaar aan. Dan slenteren ze de straat weer op.

„Wat jammer,” zucht Hans. „Wat vreselijk jammer!”

„Wat een lamme vent,” scheldt Peter. Boos kijkt hij naar het hokje. „Had dan ook meer geld meegenomen,” bromt hij nog.

„Had jij dan ook geld meegenomen,” bromt Hans, ook boos.

„Jij hebt niks. Geen cent.”

Ze lopen langzaam verder.

13. IN DE WONDERTUIN

Plotseling blijft Peter staan. Hij slaat zijn arm om Hans' schouder en fluistert wat in zijn oor. Zijn ogen glimmen.

De ogen van Hans beginnen te schitteren.

„Durf je dat?” Bewonderend kijkt hij zijn vriendje aan.

„Natuurlijk, jô. Als de man weg is, sluipen we er langs. Nou en dan zijn we er in. Niks aan, hoor.”

Hans wil zo verschrikkelijk graag in die wondertuin. Een tuin met apen en leeuwen en tijgers. En beren. Ijsberen. Hij ziet weer de plaat in het station. Dan denkt hij ook aan moeder. Nee, aan moeder wil hij nu liever niet denken. Ze lopen weer terug en staan stil bij het hoge hek.

Peter gluurt naar het hokje.

Staat de man achter het raam? Nee? Is hij er niet meer? Is hij weggegaan?

De deur van het hokje staat open. Hans en Peter sluipen er heen. Hun harten bonzen. Hun wangen zijn heet. Schichtig gluren ze naar het hokje. Is de man er in? Nee? Het huisje is leeg! Er staat niemand in. Nu, nu kan het gebeuren. „Gauw, gauw!” fluistert Peter. Vliegensvlug bukken ze zich en sluipen ze langs het hokje.

Gauw een laan in. Hoera. Ze zijn er. Ze lopen in de wondertuin. In die mooie wereld vol vreemde dieren. Het is gelukt. Hoera!!!!

„Fijn, hè?” hijgt Peter. „Nu langzaam lopen, hoor. Net als de andere mensen.”

Hans knikt alleen maar. Hij kan niets zeggen. Zo bonst zijn hart. Het hamert in zijn keel.

„Als er nu een man met een pet aankomt, niet kijken, hoor,” waarschuwt Peter even later.

Ze komen in een grote laan vol prachtige vogels. Met rode en blauwe en gele veren. De zon schittert op die vrolijk gekleurde vleugels. Hans kijkt zijn ogen uit. Wat prachtig is het hier.

Nu lopen ze door een grappig, krom laantje. Bij een bocht springt Hans naar een hek. Achter dat hek staat een grote, deftige vogel. Hij is helemaal wit. Met uitgespreide veren staat hij daar trots te pronken.

„Een pauw,” roept Hans. „Een witte. En daar zijn de gekleurde.”

Er zijn nog twee vogels in het hok. Zij hebben blauwe en groene veren. Hans vindt de witte de mooiste. Peter wil liever één van de gekleurde hebben.

Ze dwalen langzaam verder en komen bij een vijver. Wat zwemmen er veel dieren in die grote vijver. Dat er zoveel vogels bestaan.

„Kijk eens.”

Hij wijst naar een heel grote vogel met een vreemde, wijde bek. En een lange, gele snavel. Op die snavel zit een rode haakpunt.

„Een pelikaan,” weet Peter. „Wat heeft ie een gekke bek, hè?”

Peter ziet een kromme boom. Er zit een nest in. „Zouden er eieren in zitten?” Peter rekt zijn hals.

„Kan niet,” zegt Hans. „Eieren zijn er alleen in het voorjaar.” Hans weet dat goed. In de tuin van zijn huis staan ook bomen met nesten.

„Vogels dan?” hoopt Peter.

Maar het nest lijkt wel leeg. Dan gaan ze weer verder. En nu komen ze bij zulke grappige dieren.

Hans schatert van het lachen. Wat een malle beesten zijn

dat. Net deftige, oude heertje. Met grote witte beffen, die pas gestreken zijn. En met keurige, zwarte jasjes aan. Die deftige heertjes wonen in een huisje apart.

Een dame kijkt glimlachend naar Hans.

„Weet je wel hoe die grappige vogels heten?” vraagt ze.

Nee. Dat weten de jongens niet.

„Pinguins,” vertelt de dame. „Ze kunnen niet vliegen. Wel heel goed zwemmen. En duiken. Eigenlijk horen ze thuis op de grote ijsvelden. Die heeft een bril op,” wijst ze.

Een bril? Een vogel met een bril? Hans kijkt naar alle kanten.

Waar is die vogel met een bril?

„Nee. Die daar bij het trapje.”

Dan schatert Hans het uit. Een vogel met een bril op. Hij slaat op zijn knieën van pret. Hij trekt Peter aan zijn arm.

„'t Is geen echte,” grinnikt Peter. „'t Lijkt maar zo. 't Is een bril van veren.”

„Die pinguin heet ezel-pinguin,” vertelt de dame verder. Haar ogen lachen als ze naar de jongens kijkt. „En hij heet zo omdat hij hetzelfde geluid ongeveer maakt als een ezel. Hij kan balken.”

De jongens krijgen een zuurtje van de vriendelijke dame.

Ze steken de rode bal dadelijk in hun mond.

Dan wandelt de dame glimlachend verder.

Hans en Peter kunnen maar niet genoeg krijgen van die grappige dieren. Ze vergeten helemaal, dat ze niet in de tuin mogen. Dat ze niet betaald hebben. Dat ze geen recht hebben om hier te dwalen en al die vreemde, mooie beesten te bekijken. Ze mógen niet lopen in de wondertuin. Ze dóen het toch. En ze vergeten, dat dät verkeerd is. Helemaal verkeerd.

Opeens geeft Peter een gil. Hij trekt Hans aan zijn arm.

„Apen,” schreeuwt hij. „Daar!”

De jongens hollen naar het apenverblijf. Een troep kinderen staat al, blij joelend, naar de vlugge dieren te kijken. Ook veel grote mensen staan glimlachend stil. Een oud heertje heeft een zak met pinda's. Hij strooit ze met volle hand tussen het apenvolkje. Een klein aapje vangt een nootje en wil het begerig oppeuzelen. Een grote aap springt naderbij. Hij trekt het kleintje aan zijn staart en grist het lekkere nootje af. „Wat gemeen,” zegt Hans. Hij hoopt maar, dat het oude heertje de kleine aap weer wat zal toegooien. Maar dan moet hij plotseling heel hard lachen. Twee apen zitten elkaar achterna. Ze slingeren hun lange staarten om takken en palen. Dan zijn ze plotseling verdwenen.

Een grote aap met een dwaas, stomp staartje zit zijn huidje schoon te maken. Nauwkeurig pluist hij zijn haren na.

„Wat doet die aap?” vraagt Hans aan Peter.

Peter haalt zijn schouders op.

Een lange heer antwoordt: „Die aap maakt zich schoon. Kijk, nu likt hij langs zijn huid. Hij peuzelt het zweet op. Dat smaakt zout. Een aap vindt dat lekker.”

„Ba!” zegt Peter.

Hans trekt een vies gezicht.

Dan springt de aap plotseling op en rent weg. Zijn staartje staat dwaas omhoog.

„Het bad is afgelopen,” lacht de lange heer.

Hans hoort het niet. Hij ziet weer wat anders. Een heel klein aapje zit tegen zijn moeder aangedrukt. Het heeft magere, kale handjes. En een ouwelijk, groot hoofdje. Vol met rimpels. Net een oud mannetje, vindt Hans.

„Willen we nu naar de beren gaan?” stelt Peter voor, als ze heel lang gekeken hebben.

„Ja, naar de ijsberen!”

Ze draaien zich om en gaan langzaam van de apen weg. Telkens kijken ze nog even om naar die vlugge springers.

„Weet je waar de ijsberen zijn?” vraagt Hans.

Natuurlijk weet Peter het. Maar ze kunnen de ijsberen niet vinden.

Opeens staan ze weer bij de pauwen. En dan schrikt Hans. Hij schrikt verschrikkelijk. Zijn ogen worden groot. Zijn hart bonst.

Wat. . . . wie. . . . staat daar? Een man met een pet? De man uit het hokje? Kijkt hij naar hen?

Bang stoot hij Peter aan. „Kijk es,” fluistert hij. Zijn stem klinkt schor.

Peter kijkt rond.

„Wat is er?” vraagt hij, ook zacht.

„Een man,” fluistert Hans.

Dan kijkt Peter weer.

„Ha, ha!” Peter lacht luid. Zo luid, dat een paar mensen verschrikt opvliegen. „Dat is geen man,” zegt hij minachtend.

„Dat is een beeld. Uit Indonesië of zo.”

Maar Hans ziet niet naar het vreemde, stille beeld. Hij kijkt verder.

En dan kijkt Peter ook. Bij de deur van het pauwenhuis staat een man met een pet op. De man uit het hokje? Is hij het?

De man kijkt naar de jongens. Hij doet een stap naar voren.

Nog één. . . .

De jongens vliegen weg. De laantjes door. Dwars door een bosje struiken. Ze komen bij een brugje. Er is een paadje rechts en een paadje links. Ze draven het paadje links in.

Gaan ze zo goed? Angstig kijken ze rond. Is de man met de pet er al? Komt hij hen achterna?

Hans draaft zo hard hij kan. Zijn zij doet pijn. Hij moet zo vreselijk hijgen. Hij kan haast niet meer. Maar hij moet. Hij moet. Volhouden.

Nu rennen ze door de vogellaan. Daar is het hoge hek al.

O, gelukkig! Ze zijn niet verdwaald. Maar daar is ook het hokje. Staat er iemand bij? Is de man met de pet er? Ja?

Diep duiken ze weg. Ze vliegen langs het hokje heen. Het hek door. De straat op.

Roept daar iemand? Zijn ze nog niet veilig? Gauw! Een zijstraat in. Gelukkig. Nu zijn ze veilig. Nu kunnen ze even uitrusten en rondkijken. Er is geen man met een pet. O, gelukkig. Ze zijn ontsnapt.

14. IJS. . . . OF. . . . ?

In de zijstraat staat een ijskar. De jongens kijken. De man met het witte jasje maakt een dikke wafel klaar. Geel is het ijs. De wafel is dik. Wat brandt de zon. Het is zo heet.

Peter kijkt schuin naar Hans.

„Heb jij ook zo'n dorst?” vraagt hij. Hij hijgt nog een beetje. Hans geeft geen antwoord. Of hij dorst heeft. Een vreselijke dorst. Oef, wat is hij warm.

De ijsman steekt zijn hand uit. Een meisje neemt blij de wafel aan. Begerig hapt ze er een stuk af.

Ik heb nog geld, denkt Hans. Ik kan ook ijs kopen. Misschien nog wel net zo'n dikke als dat meisje heeft. Maar. . . . opa en oma dan?

„Niet doen,” klinkt het in Hans. „Geen ijs meer kopen. Nu heb je nog een beetje over voor oma en opa.”

Hans houdt de portemonnaie stijf vast. Wat zal hij doen? Ijsjes kopen? Iets voor opa kopen? Een pijp? Maar opa heeft

al een pijp. En Hans begrijpt ook wel dat hij dáárvor niet eens meer geld heeft. Hij zucht. Zijn ogen kijken verdrietig. Voor oma dan een reep? Maar oma houdt misschien niet eens van chocola.

Peter gaat een stapje dichtër naar de ijskar toe. Hans ook.

„Wat is het warm, hè?” zucht Peter. Met zijn mouw veegt hij zijn voorhoofd af.

Er komt een man aanfietsen. Bij de ijskar stapt hij af.

„Een dikke,” lacht hij tegen de ijsman.

„'t Is er nou weer voor,” knikt de man van de kar. Met een tevreden gezicht maakt hij de wafel klaar.

Dan kijkt hij vragend naar de beide jongens.

En nu kan Hans het niet langer uithouden. Zijn mond is zo droog. Hij moet ijs hebben. Hij moet ook zo'n grote, dikke wafel.

„Twee dikke,” roept hij. Zijn stem klinkt vreemd. Peter lacht.

Hij lacht hard. Maar de man zegt: „Eerst geld neerleggen.”

En dan kan Hans nog wel twee dunne ijsjes krijgen. Geen dikke. Die zijn te duur.

Peter pakt de eerste wafel. Gulzig bijt hij er in.

Hans pakt de tweede. In zijn portemonnaie zijn nu nog vier centen.

Alleen maar vier centen.

In de schaduw gaan ze zitten eten. Het ijs is heerlijk.

Peter smult. Hans ook.

15. HET VRIENDELIJKE HEERTJE

Als eindelijk de ijsjes op zijn, vraagt Peter: „Hoeveel geld heb je nu nog?”

„Vier centen.” Hans hoeft niet meer in zijn portemonnaie te kijken. Hij weet het zo wel.

„Heb je niet meer?” vraagt Peter wantrouwend.

Hans schudt zijn hoofd. Hij kijkt verdrietig naar de grond.

„Dan kunnen we niet met de tram,” zucht Peter. Hij fronsst zijn wenkbrauwen en staat op.

„Laten we maar gaan lopen.”

„Weet je dan de weg?”

Hans vertrouwt Peter niet meer helemaal.

„Vragen. Aan die man daar.”

Er komt een heertje aan. Hij heeft een wandelstok.

„Tik, tik,” doet de stok.

Het heertje loopt langzaam.

Als Peter de weg vraagt, staat hij stil. Dan knikt hij even.

„Je bent een heel eind uit de buurt,” zegt hij vriendelijk.

„Loop maar mee tot aan het park.”

Het heertje stapt door. Langzaam. Peter en Hans gaan ook langzaam lopen. Het heertje praat niet.

Hans loopt met zijn hoofd gebogen. Hij is verdrietig. De portemonnaie voelt zo slap.

Peter schopt tegen een steen. Zo nu en dan draaft hij een eind vooruit. Dan kijkt hij ongeduldig achterom. Kunnen die twee niet eens een beetje vlugger lopen?

Maar het heertje haast zich niet. Daar is het te warm voor.

„Tik, tik,” doet de wandelstok.

Maar eindelijk komen ze dan toch in het park. Bij de grote vijver staan ze stil.

„Kijk,” zegt het heertje. Hij wijst met zijn stok. „Recht voor je uit is de kerk. Tegenover die kerk is een hek. Dat moet je door. Dan kom je in een grote, drukke straat. Die loop je in. Tot aan een brug. Vraag dan maar verder. Dag, jongens.”

De jongens hollen weg. Ze vergeten helemaal te bedanken. Het heertje kijkt hen glimlachend na. Dan gaat hij stil op een bank zitten. In de schaduw. Zijn oude handen op de knop van de oude wandelstok.

Bij het einde van de grote vijver staan ze even stil.

„Wat een grote beesten, hè?” hijgt Peter.

„Zwanen,” hijgt Hans. „En daar. . . eenden. Hadden we maar brood, hè?”

„Waarom?”

„Konden we ze voeren.”

Peter bromt wat. Hij gaat weer hard lopen. Dan moet Hans wel mee. Maar veel liever had hij even bij die mooie zwanen willen blijven kijken.

Als Peter in de drukke straat komt, roept hij blij: „Nou weet ik de weg weer, zeg. Nou weet ik waar we zijn.”

Ze draven over het brede, drukke trottoir. Ze botsen tegen de mensen op. Die kijken kwaad. Peter krijgt een duw. Hans krijgt een stomp. Ze roepen boze woorden naar die wilde jongens. Maar die rennen maar. De lange straat helemaal uit. Het pleintje over. En dan. . . dan is plotseling Peter verdwenen. Hans staat stil. Alleen.

Helemaal alleen.

16. WEER THUIS

Verschrikt kijkt hij rond. Waar is Peter opeens gebleven? Waar is hij? Is dit de straat van opa en oma? En waar is het huis van opa en oma dan? Alle huizen in de straat zijn gelijk. En die straat is zo lang! De deuren zijn alle groen. De deurknoppen zijn zwart. De brievenbussen zijn ook zwart.

Boven die brievenbussen zijn witte plaatjes. Er staan zwarte letters op. Maar Hans weet niet meer hoe opa heet. Anders dan hijzelf. Maar hoe? Moeder heeft het wel eens verteld. Maar Hans is het vergeten.

Verdrietig loopt hij langzaam verder. Vlak langs de huizen. En dan. . . .

Wie kijkt met grote ogen naar hem? Is dat tante Greet?

Met een boos gezicht loopt tante op hem toe.

„Waar kom jij vandaan?” vraagt ze streng. „Ondeugende jongen. De hele middag wegblijven. Zonder dat wij weten waar je bent. Opa en oma zijn zo ongerust. Schaam je je niet?” Boos duwt ze Hans naar binnen. De straatdeur valt met een slag dicht.

Heel langzaam loopt Hans de trap op. 't Lijkt wel of zijn benen van lood zijn. Zo zwaar voelen ze. Zijn wangen branden. Zelfs zijn handen zijn heet. En hij heeft weer zo'n raar gevoel in zijn keel.

Wat is die trap hoog. Komt er nooit een eind aan? Waarom zegt tante niets? Is ze zo boos?

„Ga de kamer in,” broemt tante. „Hier is de wegblijver,” zegt ze kort.

Opa en oma zitten bij het ronde tafeltje. Opa trekt hard aan zijn pijp. Oma legt haar breiwerk neer.

„O, wat ben ik blij,” zegt oma. „Ga maar gauw zitten, kind. Gelukkig dat je er weer bent.”

Hans zit stil op het puntje van een stoel.

Is oma dan niet boos? Even ziet hij op. Waarom heeft oma tranen in haar ogen? En opa?

Opa kijkt Hans aan. Hans kijkt opa aan. Is opa bedroefd? Of is opa boos?

Hij slaat zijn ogen neer. Het is stil in de kamer. Waarom

zeggen ze toch niets? Hans slikt. Hij krijgt het zo benauwd. Tante is weer weggegaan.

„Kom eens hier, jongen,” zegt opa eindelijk. „Zie eens hoe laat het is.”

Al halfzes, ziet Hans verschrikt.

„Halfzes,” zegt opa. „Wel wat laat, hè?”

Ja, dat vindt Hans ook.

„Waar ben je al die tijd geweest?”

En dan moet Hans vertellen. Van Peter. Van het orgel. Van het dwalen naar de kermis. Van de ijsjes spreekt hij niet. Wel van Artis. Ook van het zoeken naar de ijsberen.

Opa fronst nu zijn wenkbrauwen. Niet betalen en wel in de tuin gaan?

„Dat is erg. Dat is bedrog,” zegt opa boos. „Dat mag je nooit weer doen.”

Oma zegt: „Maar kind, hoe kon je zo iets doen? Foei, foei.”

Oma schudt haar hoofd.

„Dat is bedrog,” zegt ook oma.

Opa zegt: „Als je in een winkel gaat en iets koopt, ga je toch ook niet weg zonder te betalen? Dat zou diefstal zijn. En diefstal is zonde. En met het doen van zonde bedroef je ons. Dat is erg. Maar veel erger is, dat je er ook de Here mee bedroeft.”

Hans tuurt strak naar het tafelkleed. Er zijn rose en rode figuurtjes in. Maar de kleuren vloeien ineen. Dikke tranen hangen aan zijn wimpers.

Het blijft weer een poos stil in de kamer.

Eindelijk zegt opa: „Je bent heel ondeugend geweest vanmiddag, hoor. Zo maar de straat opgaan zonder iets aan ons te zeggen. Dat mag niet. Dat willen oma en ik beslist niet

hebben. Van zulke ongehoorzame kinderen houden we niet erg."

Wat schrikt Hans daarvan. Houden opa en oma niet meer van hem?

Met vragende, verdrietige ogen kijkt hij opa aan.

Opa trekt eens aan zijn pijp.

„En we zijn zo ongerust geweest,” zegt oma zacht. „Je had wel een ongeluk kunnen krijgen in die grote, drukke stad. Die drukte ben je helemaal niet gewend. Je had wel overreden kunnen worden door een auto. Wat heeft de Here je bijzonder bewaard, kind. Daar mag je Hem wel voor danken. Zul je dat doen, Hans?”

Hans fluistert: „Ja, oma.”

Opa bromt: „En tante heeft de halve stad rondgefietst om je te vinden. En de politie zoekt ook al.”

Politie? Hans wordt vuurrood.

Opa knikt. Oma knikt ook.

„Tante is nu naar het bureau. Ze zal vertellen, dat je weer thuis bent. Maar je begrijpt, dat de politie wel wat anders te doen heeft, dan naar ondeugende jongetjes te zoeken.”

De breinaalden van grootmoeder tikken zacht.

„Kom eens bij me staan,” zegt opa.

Hans staat naast grootvaders stoel.

„Kijk me eens aan.”

Hans slaat zijn ogen op.

„Zul je nooit meer weglopen?”

„Nee, opa.”

„Nooit meer ergens binnensluipen, waar je niet komen mag?”

„Nee, opa.”

„De Here om vergeving vragen?”

„Ja, opa,” fluistert Hans.

„Geef me je hand er op.”

Hans' hand verdwijnt in de grote hand van opa.

„Ik vertrouw je,” zegt opa.

Oma staat op. Ze geeft Hans een kus. „Ik ben zo dankbaar, dat de Here je vanmiddag bewaard heeft, zo dankbaar.”

Oma's stem trilt een beetje. Het wordt nu zo warm achter Hans' ogen.

Tante komt de kamer in. Ze kijkt niet boos meer. „Alsje-blijft, wegloper. Een glas limonade. Je zult wel dorst hebben na al dat gesjouw in die warmte.”

Stil drinkt Hans de limonade op. Oom Eduard komt ook thuis. Hans krijgt een grote sinaasappel.

En dan zakt het verdriet langzamerhand weg. Maar niet helemaal. O nee. Hij is blij, dat niemand meer boos op hem is. Maar . . . hij heeft niet alles verteld! Want . . . die gulden en die ijsjes . . . O, als Hans daaraan denkt. Dan kan hij bijna niet eten.

Als opa na het eten de Bijbel sluit, dankt hij eerst God, dat Hij Hans bewaard heeft. Dat Hij hem weer veilig heeft thuisgebracht. En opa prijst God voor Zijn goedheid.

Nu gaat opa naar de boekenkast. Hans staat stil bij hem. Opa bladert in een groot boek met veel mooie platen.

„Ja, dit is de plaat, die ik zoek. Kom maar naast me zitten.”

Opa zet de leesbril op.

Wat een mooie plaat.

„Een ijsbeer,” roept Hans.

„Juist. Een ijsbeer,” knikt opa. „Een ijsbeer kan heel goed zwemmen. Zijn voedsel bestaat bijna alleen uit vlees. Daarom heeft hij ook zulke scherpe tanden en kiezen. Wat heeft God alles toch prachtig geschapen.”

Opa zet even zijn bril af.

„Mooi is dat in de schepping. Ieder dier heeft juist dat, wat hij nodig heeft. Een ijsbeer scherpe tanden en kiezen om vlees te eten. Een vis vinnen om te zwemmen. En zo ga je maar door.”

De Schepper heeft dat alles toch zo mooi geschapen. Zo doelmatig. En dat God dat alles, de planten, de vissen, de vogels en de dieren uit het water en de aarde deed voortkomen, is voor een mens niet te begrijpen. God is groot.

„Ik ken de scheppingsdagen,” zegt Hans trots.

„Ja?“ Opa kijkt hem vragend aan. „Heb je die op school geleerd?“

„Ja, opa.“

„Zeg ze dan eens op?“

En dan zegt Hans, zonder één foutje, de zes scheppingsdagen op.

„Knap,“ vindt opa. „Heel knap.“

Van oma krijgt hij een dikke pepermint. Ze knikt hem vriendelijk toe.

Opa bladert verder.

Als al de platen bekeken zijn, zegt hij: „Weet je waar we morgen heengaan?“

Nee, dat weet Hans niet. Nieuwsgierig kijkt hij opa aan.

Opa's ogen glinsteren achter de brilleglazen. Hij wacht even.

Dan zegt hij: „Je hebt het eigenlijk niet verdiend, jongetje.

Maar we gaan toch. Naar Artis. Naar de ijsberen.“

Hans' ogen schitteren. Hij krijgt een kleur van plezier.

„Maar eerst betalen we,“ zegt opa.

Tante lacht even.

„Mag ik ook mee?“ vraagt ze.

Ja, dat mag.

Daar krijgt opa een kopje koffie voor.

„Gaat oma ook mee?“ vraagt tante.

Maar oma vindt het te warm. En oom Eduard heeft geen tijd.

Dat is wel jammer.

Nu mag Hans nog een poosje opblijven. Hij gaat tekenen.

Met de mooie kleurtjes van tante Greet.

17. HANS WIL GRAAG EEN SCHAAPJE VAN DE GOEDE HERDER ZIJN

Hans ligt in bed. Tante heeft de dekens om hem heen gestopt. Ze trekt de gordijnen dicht. Als ze de deur wil sluiten, blijft ze even staan.

Hoort ze goed? Huilt Hans? Hij was ook al zo vreemd stil onder het uitkleden.

Ja, nu hoort tante het duidelijk. Hans huilt. Zou hij ziek zijn? denkt ze bezorgd. Of zou hij naar zijn eigen huis verlangen? Heeft hij heimwee?

„Wat is er, Hans?” vraagt tante zacht.

Hans kan niets zeggen. Zo moet hij huilen. Tante slaat haar arm om hem heen.

Nee, ziek is Hans niet. Dat ziet tante wel.

„Vertel het eens?” vraagt ze bezorgd. „Wat scheelt er aan? Je hoeft niet verdrietig te zijn. Niemand is toch meer boos op je. Opa niet. Oma niet. Waarom huil je dan zo?”

En dan snikt Hans: „Het. . . . geld. . . . is op.”

„Geld?” vraagt tante geschrokken. „Welk geld?”

„Het. . . . geld. . . . voor opa en. . . . oma,” snikt Hans nog harder. „Ik heb nog. . . . maar. . . . vier. . . . centen.”

„Nou even ophouden met huilen,” zegt tante rustig.

Ze droogt zijn tranen.

„Zo. En vertel me nu eens alles van het geld.”

Maar Hans kan nog niet praten. Hij moet eerst uithuilen. Tante blijft een poosje rustig wachten. Ze laat hem ook wat drinken.

Dan vraagt ze: „Van wie had je geld gekregen?”

„Van vader. Een. . . . gulden.”

„En wat heb je er mee gedaan?”

„Ijsjes voor gekocht,” fluistert Hans beschaamd. En de tranen komen weer te voorschijn.

„Mocht je die gulden gebruiken voor snoep?”

Hans schudt zijn hoofd. „Nee. Ik zou wat kopen. . . . voor opa. . . . en oma.”

Hij snikt harder.

„Ik vind opa en oma zo lief. En. . . . nu kan ik. . . . niets kopen. Ik. . . . heb. . . . nog maar. . . . vier centen. Ik heb. . . . er. . . . zo'n spijt. . . . van.”

Hij huilt of zijn hartje breken zal. Hij heeft zo'n spijt. Zo'n bittere spijt. En hij schaamt zich zo. Een gulden, een hele gulden versnoept!

„Wat vind ik dat erg,” zegt tante verdrietig. „Als vader dat eens wist.”

Ja, vader. . . . Hans durft niet aan vader te denken. Vader, die een gulden gaf. Vader, die Hans vertrouwde.

„Je hebt vast niet aan vader gedacht, toen je al die ijsjes kocht,” meent tante.

Nee, dat heeft Hans helemaal niet.

„Dat moet toch, jongen.”

Tante zwijgt.

Na een poosje vraagt ze: „Had Peter ook geld?”

„Nee,” snikt Hans. „Niets. Geen cent.”

„Dus jij hebt alles betaald?”

„Ja, tante.”

„Die Peter is niet zo'n aardig vriendje, vind je wel?”

Nee, dat vindt Hans ook niet. Hij wil niet meer met Peter spelen. Nooit meer.

„Eigenlijk moest Peter jou de helft terugbetalen,” vindt tante.

„Dat is eerlijk.”

„Misschien krijgt hij geen geld voor ijsjes,” zegt Hans bedrukt.

„Nee, misschien houdt zijn moeder er ook niet van om geld voor ijsjes uit te geven,” zegt tante.

Nu fluistert tante Greet iets in Hans' oor.

Hans kijkt met grote ogen.

„Een halve gulden?” roept hij blij. „Krijg ik die van u? Is dat vijftig cent?” En hij lacht door zijn tranen heen.

Tante knikt.

„O, wat fijn. Dan kan ik toch nog een pijp kopen. En een reep.”

Hans slaakt een diepe zucht. Een diepe zucht van opluchting. Zo blij is hij.

Tante glimlacht. „Voor vijftig cent kun je natuurlijk geen pijp en een reep kopen,” zegt ze. „Maar we kopen wel iets anders. Morgenochtend gaan we er samen op uit,” belooft ze. „En in het vervolg goed nadenken bij alles wat je doet,” zegt tante Greet ernstig. „En gehoorzaam zijn aan vader en moeder. Je ouders moeten je helemaal kunnen vertrouwen.”

Hans knikt heftig.

Tante strijkt hem eens over zijn bol.

„Een ongehoorzaam kind maakt de Here bedroefd,” zegt tante zacht.

„Dat zei opa ook,” fluistert Hans.

„En dan zou jij ook geen schaapje van de Goede Herder zijn. En dat wil jij wel graag zijn, is 't niet, Hans?”

Ja, dat wil Hans. O, zo graag.

Zijn blauwe ogen zijn donker van ernst. Hij zegt niets. Maar hij kijkt tante aan.

Tante zegt: „Je vader en je moeder houden van de Here. Opa en oma houden ook van de Here. Zij zijn schapen van de Goede Herder. Nu willen zij zo graag, dat jij ook een schaapje van die Goede Herder bent. Net zoals zij zijn. Bid daar maar om, Hans. Als je de Here Jezus liefhebt, dan is alles goed. Jezus is de Goede Herder. Hij stelt Zijn leven voor de schapen.

Tante zwijgt even.

„Maar als je verkeerde dingen doet, zoals jij vanmiddag hebt gedaan, dan ben je een verloren schaapje. Gelukkig dat de Here Jezus in Zijn grote liefde toch die verloren schaapjes weer opzoekt en ze brengt bij de kudde. Daar zijn ze veilig. Vraag nu maar of de Here Jezus je het kwaad vergeven wil. Als je berouw hebt, echt berouw, doet de Here dat altijd weer. Dat is een grote en heerlijke troost.”

Dan gaat Hans op zijn knieën zitten. Hij vouwt zijn handen.
En hij bidt fluisterend om vergeving.

Tante geeft hem een kus.

„Droom nu vannacht maar niet over alles wat je deze vreemde middag beleefd hebt,” zegt tante.

En dan gaat ze het kamertje uit. De trap af. Naar beneden.

Nu ligt Hans heel rustig. Hij weet, dat God zijn berouw heeft gezien. Hij weet, dat God zijn kwaad vergeven heeft.

En opa en oma zijn niet meer boos. En morgen . . . gaat hij toch wat kopen.

Voor opa een pijp? Nee, dat kan niet, heeft tante gezegd.

Wat zal hij dan kopen? Waar houdt opa veel van? Zal hij voor opa dan ook maar een reep kopen?

En oma een reep?

Kan dat allemaal voor vijftig cent? Ja, hoor, dat kan best.

Hans' ogen vallen dicht.

INHOUD

	Blz.
1. In de tuin	5
2. Het vertrek	6
3. Onderweg	8
4. In de trein	9
5. Bij opa en oma	11
6. Het klokje	13
7. De vertelling	15
8. Als opa en oma slapen	17
9. Het orgel	20
10. Naar de kermis	24
11. Waar is Hans?	28
12. Peter weet wat	30
13. In de wondertuin	33
14. Ijs . . . of . . . ?	39
15. Het vriendelijke heertje	40
16. Weer thuis	42
17. Hans wil graag een schaapje van de Goede Herder zijn	49